

Em trobava en un lloc on l'enrenou era l'aspecte que predominava més, dins d'aquell magnífic món. Uns grans i gegantins edificis m'envoltaven, i a mesura que jo avançava entre els diferents carrers, m'adonava que tots els "streets", que jo anava coneixent tenien un caire igual.

Des de la vorera, donant un cop d'ull al cel, em feia l'efecte que de tots aquells edificis, l'únic que podia esperar-ne era que em caigues tot el material de construcció que havien utilitzat en els esculturals gratacels.

La gent que transitava per aquelles voreres eren americans que gaudien de la seva ciutat i la defensaven contra qualsevol ximple que volgués ensorrar-la.

En les avingudes per on passejava hi havia gent corrent, gent menjant, cantant, escoltant...

Jo portava dins la meva bossa un llibre on un autor anglès feia conèixer, mitjançant ironies, el nacionalisme dels americans, el ser: "nosaltres" i prou. Però jo em preguntava: on és aquest nacionalisme, on és aquest poder?

El mode de viure de les persones que en aquells moments m'envoltaven era quelcom diferent, però aquesta pulxança que l'autor havia fet conèixer al lector, no es manifestava en la gent com tu, com aquell, com jo. L'autor, en aquest cas, hauria d'haver remarcat que això tan sols predominava en gent de moltes peles, que tant se'ls en fumia que els veiessin en la resta del món com una població nacionalista on sols cerquen el poder.

L'únic que ara puc opinar és que m'agrada Amèrica, fins i tot Nova York, que no m'agrada la crítica de l'Oscar Wilde i que continuo passejant entre... els meus "streets".

Laura València